

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 512/2020-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti U. S. Steel Košice, s. r. o., Vstupný areál U. S. Steel, Košice, IČO 36 199 222, zastúpenej spoločnosťou JUDr. Dr. Michaela Stessl, advokátka, s. r. o., Suché mýto 1, Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokátky a konateľky JUDr. Dr. Michaely Stessl, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 60/2019 z 27. mája 2020 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti U. S. Steel Košice, s. r. o., **p r i j í m a** na ďalšie konanie v celom rozsahu.

2. Návrhu na vydanie dočasného opatrenia **n e v y h o v u j e**.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti U. S. Steel Košice, s. r. o., Vstupný areál U. S. Steel, Košice, IČO 36 199 222 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 60/2019 z 27. mája 2020 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

2. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) bola 7. septembra 2016 podaná žaloba [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), proti sťažovateľke, v ktorej sa domáhal vydania rozsudku, ktorým súd určí, že skončenie jeho pracovného pomeru výpoveďou z dôvodu zrušenia jeho pracovnej pozície na základe rozhodnutia o organizačnej zmene je neplatné a pracovný pomer naďalej trvá. Žalobca sa v žalobe domáhal aj zaplata náhrady mzdy vo výške jeho priemerného zárobku od 1. augusta 2016 do času, keď mu sťažovateľka umožní pokračovať v práci, spolu s úrokom z omeškania. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 10 Cpr 5/2016 z 12. decembra 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým vyslovil, že skončenie pracovného pomeru je neplatné, a to z jediného dôvodu, ktorým bola skutočnosť, že rozhodnutie o organizačnej zmene podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce nebolo v súlade s rozhodovaním o obchodnom vedení sťažovateľky ako spoločnosti s ručením obmedzeným podľa § 134 Obchodného zákonníka. Súčasne okresný súd neidentifikoval žiadny rozpor s kolektívnou zmluvou, dobrými mravmi, žiadne obchádzanie

kolektívnej zmluvy, Zákonníka práce ani Memoranda o porozumení medzi Slovenskou republikou, United States Steel Corporation a sťažovateľkou.

3. Na základe odvolania sťažovateľky vo veci rozhodoval Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorý rozsudkom sp. zn. 6 CoPr 4/2018 z 23. októbra 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zmenil rozsudok okresného súdu a žalobu žalobcu zamietol.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím zmenil rozsudok krajského súdu tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu, pričom prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP neidentifikoval, k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sa najvyšší súd podľa sťažovateľky jasne nevyjadril. Najvyšší súd pripustil, že zákon výslovne neupravuje, kto je oprávnený vykonávať u zamestnávateľa tzv. faktické úkony, a preto je potrebné vychádzať zo zásad zakotvených v § 9 ods. 1 a 2 a § 10 ods. 1 Zákonníka práce. Rovnako uviedol, že by sa mohol javiť ako správny záver krajského súdu, že rozhodnutie o organizačnej zmene je výlučným inštitútom pracovného práva, ktorý je upravený Zákonníkom práce, a preto je potrebné rozhodnutie o organizačnej zmene posudzovať podľa § 9 Zákonníka práce. Následne najvyšší súd konštatoval, že súhlasí aj s názorom okresného súdu, že výpoveď je potrebné vnímať ako výsledok komplexu skutočností a špecifik konkrétneho prípadu, pričom poukázal na to, že (i) výpoveď bola iba jedna z mnohých, ku ktorým sťažovateľka pristúpila, a (ii) Rada odborov OZ KOVO nesúhlasila s výpoveďami a považovala plánované prepúšťanie 29 pracovných miest každý mesiac za obchádzanie § 73 Zákonníka práce.

5.1 Sťažovateľka zastáva názor, že rozsudok najvyššieho súdu porušuje čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru najmä extrémne nesprávnou interpretáciou hmotnoprávnych noriem, ktorá odporuje ich účelu, je v rozpore s právnou praxou aj právnou doktrínou. Záver najvyššieho súdu, podľa ktorého rozhodnutie zamestnávateľa o organizačných zmenách je rozhodnutím, ktoré spadá do obchodného vedenia spoločnosti, a teda malo byť prijaté so súhlasom väčšiny konateľov, je arbitrárny, nemá podklad v právnych normách,

judikatúre ani v právnej doktríne, nie je odôvodnený, a preto je ústavne neospravedliteľný a neudržateľný. Podstatou ústavnej sťažnosti je podľa sťažovateľky okrem iného z ústavného hľadiska neospravedliteľná a neudržateľná interpretácia najvyššieho súdu, na základe ktorej je pre pracovnoprávne vzťahy prípustná aplikácia inštitútu obchodného vedenia prostredníctvom subsidiárneho použitia Obchodného zákonníka. Okrem uvedeného najvyšší súd v rozpore s dlhodobou rozhodovacou praxou a právnou doktrínou a bez akéhokoľvek racionálneho vysvetlenia spája s porušením obchodného vedenia podľa § 134 Obchodného zákonníka neplatnosť právnych úkonov. Najvyšší súd poprel význam a účel obchodného vedenia podľa § 134 Obchodného zákonníka, pokiaľ uvedené ustanovenie zamerané na ochranu obchodnej spoločnosti aplikoval proti jej vôli (sťažovateľka sa v konaní bránila) a v jej neprospech (sťažovateľke vzniká škoda).

5.2 Sťažovateľka považuje za nesprávne a právne neudržateľné vyhodnocovať náležitosti právneho úkonu – výpovede podľa ustanovenia jedného právneho predpisu (Zákonníka práce) a náležitosti faktického úkonu zamestnávateľa – rozhodnutia o organizačnej zmene, ktorý je len hmotnoprávnym predpokladom, podľa ustanovenia iného právneho predpisu (Obchodného zákonníka), a to bez explicitného zákonného prepojenia. Rovnako sťažovateľka považuje za nelogické klásť vyššie právno-formálne nároky na faktické úkony, ktoré sú predpokladom právnych úkonov, než na právne úkony samotné (a v konečnom dôsledku rozširovať dôvody neplatnosti skončenia pracovného pomeru nad rámec Zákonníka práce). Sťažovateľka poukazuje na to, že výpoveď založená na § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, ktorej hmotnoprávnym predpokladom je prijatie organizačnej zmeny, je štandardným a v praxi využívaným spôsobom ukončenia pracovného pomeru. Za desaťročia aplikácie tejto právnej úpravy sa ešte nevyskytol prípad, keď by najvyšší súd ako dovolací orgán riešil otázku prepojenia obchodného vedenia a rozhodnutia o organizačnej zmene.

5.3 Najvyšším súdom poskytnuté chápanie obchodného vedenia je v príkrom rozpore s právnou doktrínou aj rozhodovacou praxou súdov. Sťažovateľka poukázala na nesprávnosť interpretácie pojmu obchodné vedenie v napadnutom rozhodnutí (bod 23). Podľa názoru sťažovateľky je neprípustné, aby sa pod pojem obchodné vedenie

subsumovali všetky otázky, ktoré majú vplyv na riadenie a chod spoločnosti. Pojem obchodné vedenie nie je závislý od subjektu, ktorý o ňom rozhoduje. O obchodnom vedení štandardne rozhodujú konatelia (§ 134 Obchodného zákonníka), ale rozhodnutie o obchodnom vedení môže patriť aj valnému zhromaždeniu (§ 125 ods. 3 Obchodného zákonníka). Rozhodnutia o obchodnom vedení obchodnej spoločnosti nie sú právnymi úkonmi, preto nie je možné hovoriť o ich platnosti, resp. neplatnosti. Obchodné vedenie a súhlas väčšiny konateľov má smerovať k ochrane spoločnosti a všetkých jej spoločníkov, a to prostredníctvom nároku na náhradu škody, nie na zneplatnenie právnych úkonov. Najvyšší súd, dospejúc v napadnutom rozhodnutí k odlišným právnym názorom týkajúcim sa obchodného vedenia spoločnosti s ručením obmedzeným, tak podľa sťažovateľky rozhodol v rozpore so zmyslom a s účelom tejto normy.

5.4 Sťažovateľka tiež uviedla, že v prejednávanej veci išlo o rozhodnutie o organizačnej zmene týkajúce sa jednej osoby. Jeden zamestnanec, resp. jedna pracovná pozícia nemôže u sťažovateľky s rádovo 10 000 zamestnancami dosahovať taký vplyv na podnik spoločnosti, aby sa rozhodovanie o zrušení tejto pracovnej pozície dostalo na úroveň obchodného vedenia. Porušením pravidiel obchodného vedenia sa rozumie situácia, keď štatutárny orgán koná navonok bez toho, aby došlo k príslušnému rozhodnutiu o obchodnom vedení, prípadne situácia, keď štatutárny orgán koná na škodu spoločnosti. Judikatúra však jednotne stanovuje, že následkom takéhoto konania navonok bez podkladového rozhodnutia zásadne nie je neplatnosť konania či právneho úkonu, ale iba zodpovednosť člena štatutárneho orgánu za spôsobenú škodu (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29 Odo 479/2003, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29 Cdo 5330/2014). Podľa názoru sťažovateľky porušenie pravidiel obchodného vedenia spoločnosti, ktoré je faktickým konaním vždy mimo právnych úkonov, bez následkov na účastníkov právnych vzťahov, nemôže mať za následok neplatnosť právneho úkonu, a to aj v prípade, ak by právny úkon mal fakticky alebo právne z rozhodnutia v rámci obchodného vedenia vychádzať.

5.5 Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí uvádza pojem „*de facto hromadné prepúšťanie*“. Obviňovať sťažovateľku z obchádzania právnej úpravy o hromadnom

prepúšťaní za to, že dochádzalo k prepúšťaniu zamestnancov v počtoch nižších ako stanovených v § 73 Zákonníka práce, je neoprávnené a scestné. V tejto súvislosti si sťažovateľka dovoľuje tvrdiť, že ide o prekvapivé rozhodnutie najvyššieho súdu, pretože o „*de facto hromadnom prepúšťaní*“ sa vôbec v konaní nepojednávalo.

6. Napadnuté rozhodnutie podľa sťažovateľky porušuje čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru tiež nedostatočným odôvodnením.

6.1 Najvyšší súd vôbec nevymedzil dovolací dôvod napriek tomu, že prípustnosť dovolania nie je automatická. Pokiaľ malo byť dovolanie odôvodnené podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, bolo povinnosťou najvyššieho súdu prípustnosť dovolania odôvodniť. Ak teda žalobca ako dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom právnu otázku neprecizoval a definoval ju iba vo vzťahu k individuálnemu súdnemu sporu, z obsahu podaného dovolania nevyplýva vymedzenie právnej otázky spôsobom vyžadovaným a predpokladaným týmto zákonným procesným ustanovením. S touto skutočnosťou sa najvyšší súd vôbec nevysporiadal. Najvyšší súd sa nepodujal riešiť dôležitú právnu otázku, ktorá ešte nebola riešená a ktorá by mala byť smerodajná pre posudzovanie ďalších obdobných prípadov, ale podujal sa riešiť konkrétny špecifický prípad. Sťažovateľka zastáva názor, že najvyšší súd konal aktivisticky, nad rámec svojich zákonných možností.

6.2. Najvyšší súd sa absolútne nezaoberal obsahom sťažovateľkinho vyjadrenia k dovolaniu vrátane poskytnutej právnej analýzy, ktorou sťažovateľka vyvracala jednotlivé argumenty uvádzané žalobcom v dovolaní, a teda jej vyjadrenie v enormnej miere presahovalo výrok, že rozhodnutie o organizačnej zmene nie je rozhodnutím o obchodnom vedení spoločnosti. Okrem uvedeného najvyšší súd nesprávne uviedol aj petit sťažovateľky, ktorá navrhovala dovolanie odmietnuť, nie zamietnuť. Aj keď si je sťažovateľka vedomá toho, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, takéto flagrantné nezaujatie stanoviska vo vzťahu k jej argumentom nie je možné považovať za súladné s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

7. Sťažovateľka zastáva názor, že rozsudok najvyššieho súdu porušuje čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru aj odôvodnením, ktoré je zjavne protirečivé, popiera pravidlá formálnej a právnej logiky a je založené na nesprávnych tvrdeniach. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukázala na päť konkrétnych protirečivých alebo objektívne nesprávnych tvrdení najvyššieho súdu uvedených v napadnutom rozhodnutí. Uvádzanie skutočností, ktoré podľa názoru sťažovateľky nemajú oporu v spise a nie sú pravdivé, najmä pokiaľ ide o skutočnosti, o ktoré najvyšší súd pravdepodobne oprel svoje rozhodnutie, je absolútnym popretím práv sťažovateľky vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Napadnuté rozhodnutie porušuje čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru s poukazom na čl. 1 ústavy aj tým, že je v rozpore s princípom právnej istoty. Sťažovateľka poukazuje na to, že splnila všetky zákonné predpoklady pre ukončenie pracovného pomeru so žalobcom. Najvyšší súd bez opory v zákone alebo v rozhodovacej praxi súdov však identifikoval ďalšiu podmienku, ktorú mala sťažovateľka údajne splniť na platné ukončenie pracovného pomeru. Takéto konanie je v rozpore s princípom právnej istoty. Navyše, z napadnutého rozhodnutia podľa sťažovateľky nie je jasné, kedy a za akých okolností má rozhodovanie o organizačnej zmene spadať pod režim rozhodovania o obchodnom vedení spoločnosti, čo je v rozpore s tým, že argumentácia dovolacieho súdu má byť spoľahlivým návodom pre obdobné situácie aj v budúcnosti.

8.1 Sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že pri ukončovaní pracovného pomeru so žalobcom splnila všetky zákonné predpoklady:

- prijala organizačnú zmenu, a to v písomnej forme;
- doručila písomnú výpoveď žalobcovi;
- vo výpovedi vymedzila dôvod predpokladaný Zákonníkom práce podľa § 63 ods. 1 písm. b), ktorý nebolo možné skutkovo zameniť s iným dôvodom;
- výpoveď prerokovala so zástupcami zamestnancov;
- splnila si ponukovú povinnosť voči žalobcovi.

Požiadavka, aby sťažovateľka prijala rozhodnutie o organizačnej zmene väčšinou konateľov, nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia.

8.2 Sťažovateľka poukazuje aj na neprijateľný stav absolútnej právnej neistoty, keď zamestnávateľ majúci väčší počet konateľov nebude môcť predvídať, či rozhodnutie o organizačnej zmene musí prijať väčšinou konateľov, resp. kedy a za akých okolností ho musí prijať väčšinou konateľov.

9. Rozsudok najvyššieho súdu podľa sťažovateľky porušuje čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu tým, že jej vlastnícke právo je obmedzované bez opory v zákone, teda v rozpore so zásadou legality. Je nepochybné, že sťažovateľka chcela pristúpiť k zrušeniu pracovnej pozície žalobcu, a teda prostriedky, ktoré mali byť alokované na mzdové náklady pre žalobcu, chcela využiť iným spôsobom. Žalobca si uplatnil náhradu mzdy vo výške jeho priemerného zárobku od 1. augusta 2016 do času, keď mu sťažovateľka umožní pokračovať v práci, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z jednotlivých mesačných súm až do zaplatenia. Žalobca špecifikoval svoj priemerný mesačný zárobok (za 3. štvrtrok 2016) vo výške 37 958,52 €. Pokiaľ by mala mať sťažovateľka splniť povinnosť, k akej ju zaväzuje najvyšší súd, a pokiaľ by takýmto spôsobom malo byť obmedzené jej vlastnícke právo, muselo by to byť ustanovené zákonom, a nie arbitrárnym rozhodnutím.

10. Sťažovateľka súčasne navrhla, aby ústavný súd uznesením rozhodol, že *„Okresnému súdu Košice II zakazuje v konaní sp. zn. 10Cpr/1/2018 vydať rozsudok vo veci samej, a to až do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v tomto konaní.“*

10.1 Návrh na vydanie predmetného dočasného opatrenia sťažovateľka odôvodnila tým, že napadnuté rozhodnutie bude podkladom pre konanie o náhrade mzdy žalobcu, ktoré je vedené okresným súdom pod sp. zn. 10 Cpr 1/2018 (ďalej aj „konanie o náhrade mzdy“). Ak by ústavný súd nerozhodol pozitívne o navrhovanom dočasnom opatrení, okresný súd, postupujúc podľa napadnutého rozhodnutia, pravdepodobne vyhovie, prípadne čiastočne vyhovie žalobe žalobcu. Otáznym bude iba rozsah náhrady mzdy, ktorú okresný súd prizná žalobcovi.

10.2 Závažná ujma, ktorá sťažovateľke hrozí, spočíva v tom, že na základe rozsudku vydaného okresným súdom v konaní o náhrade mzdy bude povinná vyplatiť žalobcovi náhradu mzdy v státisícoch eur, pričom v prípade vyhovenia jej ústavnej sťažnosti bude o tejto náhrade mzdy rozhodované na základe protiústavného rozsudku najvyššieho súdu. Pri vyslovení protiústavnosti napadnutého rozhodnutia bez pozitívneho rozhodnutia o dočasnom opatrení by sa sťažovateľka nachádzala vo výrazne skomplikovanej právnej situácii v súvislosti s vymáhaním takto vyplatenej náhrady mzdy.

10.3 Sťažovateľka si rovnako dovoľuje poukázať na skutočnosť, že pozícia žalobcu nebude dočasným opatrením nijako ohrozená, keďže v prípade, ak nebude jej ústavnej sťažnosti vyhovené, okresný súd bude môcť v konaní o náhrade mzdy vydať rozsudok vo veci samej, ktorým mu náhradu mzdy prizná. V takomto prípade žalobca nebude ohrozený ani z hľadiska obdobia, počas ktorého okresný súd nebude môcť konať, pretože úroky z omeškania z náhrady mzdy budú počas trvania dočasného opatrenia plynúť.

10.4 Sťažovateľka tiež uviedla, že žalobca je aktuálne v zmysle rozsudku najvyššieho súdu jej zamestnancom so všetkými s tým súvisiacimi dôsledkami (napr. vyplácanie mzdy, resp. náhrady mzdy). Zároveň si sťažovateľka dovoľuje poukázať aj na skutočnosť, že žalobca bol podľa verejne dostupných zdrojov počas trvania súdneho sporu týkajúceho sa neplatnosti skončenia jeho pracovného pomeru so sťažovateľkou zárobkovo činný.

10.5 Z už uvedených dôvodov navrhované dočasné opatrenie nie je podľa názoru sťažovateľky v rozpore s verejným záujmom. V prípade nerozhodnutia o dočasnom opatrení hrozí sťažovateľke väčšia ujma, než aká môže vzniknúť žalobcovi v prípade rozhodnutia o dočasnom opatrení.

11. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Základné právo Sťažovateľky na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 60/2019 z 27. mája 2020 porušené boli.

2. Základné právo Sťažovateľky vlastniť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na pokojné užívanie svojho majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 60/2019 z 27. mája 2020 porušené boli.

3. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 60/2019 z 27. mája 2020 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

4. Spoločnosti U. S. Steel Košice, s.r.o. priznáva náhradu trov konania v sume 450,28 €, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet jej advokáta, [REDACTED], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

16. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

18. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým tento vyhovel žalobe žalobcu a vyslovil, že skončenie pracovného pomeru zo strany sťažovateľky bolo neplatné. Napadnuté rozhodnutie považuje sťažovateľka za arbitrárne, neodôvodnené, z ústavného hľadiska za neudržateľné a neospravedlňiteľné. Najvyšší súd

v napadnutom rozhodnutí aplikoval taký výklad právnej normy, ktorý je popretím zmyslu právnej úpravy zakotvenej v Zákonníku práce, ako aj v Obchodnom zákonníku.

19. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 39, § 43, § 123) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Keďže nezistil nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach a ani dôvody na jej odmietnutie, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých treba posúdiť v konaní vo veci samej, prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu.

IV.

Prerokovanie návrhu na vydanie dočasného opatrenia

20. Podľa § 130 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení. Pritom takéto dočasné opatrenie nesmie byť v rozpore s verejným záujmom a zároveň výkon napadnutého rozhodnutia znamená pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám. Dočasným opatrením ústavný súd najmä uloží orgánu verejnej moci, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám môže uložiť, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

21. Sťažovateľka navrhovala, aby ústavný súd zakázal okresnému súdu v konaní o náhrade mzdy žalobcu vedenom pod sp. zn. 10 Cpr 1/2018 vydať rozsudok vo veci samej. Potrebu vydania tohto dočasného opatrenia odôvodnila tým, že ústavný súd bude rozhodovať v jej veci o ústavnosti napadnutého rozhodnutia, ktoré bude podkladom pre konanie o náhrade mzdy žalobcu. Závažná ujma, ktorá sťažovateľke hrozí, spočíva podľa jej názoru v tom, že na základe rozsudku vydaného okresným súdom v konaní o náhrade mzdy bude povinná vyplatiť žalobcovi náhradu mzdy v státisícoch eur. Sťažovateľka tiež uviedla, že pozitívnym rozhodnutím o jej návrhu na vydanie dočasného

opatrenia nebude pozícia žalobcu nijako ohrozená a tento návrh nie je ani v rozpore s verejným záujmom.

22. Ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach danej veci sťažovateľka nemala žiadať ústavný súd o vydanie dočasného opatrenia, ale z jej strany bolo (z dôvodu procesnej subsidiarity) potrebné uprednostniť postup vyplývajúci z § 164 CSP, teda navrhnúť okresnému súdu prerušenie dotknutého konania z dôvodu podania ústavnej sťažnosti.

23. Ústavný súd vzhľadom na uvedené uzavrel, že v prerokúvanej veci neboli splnené podmienky na vydanie dočasného opatrenia v zmysle § 130 zákona o ústavnom súde, a preto rozhodol o návrhu sťažovateľky tak, ako to je uvedené v bode 2 výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu